

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	--

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מצא אבן מצויינת - תחתיה טמא. שתיים, אם יש סיד ביניהן - ביניהן טמא, ואם אין סיד ביניהן - ביניהן טהור.	רב יהודה:											
ואף על גב דליכא חורש?												
מצא אבן אחת מצויינת - תחתיה טמא. שתיים, אם יש חורש ביניהן - ביניהן טהור, ואם לאו - ביניהן טמא	והתניא:											
הכא כשהסיד שפוך על ראשיהן ומרודה לכאן ולכאן. אי איכא חורש ביניהן - ביניהן טהור, דאימור מחמת חורש הוא דאיכפל. ואי לא - סיד דביני בני הוא, וטמא.	רב פפא:											
מצר אחד מצוין - הוא טמא, וכל השדה כולה טהורה. שנים - הם טמאין, וכל השדה כולה טהורה. שלשה - הם טמאין, וכל השדה כולה טהורה. ארבעה - הן טהורין, וכל השדה כולה טמאה.	רבי אסי:											
אין מרחיקין ציון ממקום טומאה, שלא להפסיד את ארץ ישראל.	דאמר רב:											
ויוצאין אף על הכלאים												
ואכלאים בחולו של מועד נפקינן?												
באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים, בחמשה עשר בו קורין את המגילה בכרכים, ויוצאין לקוץ את הדרכים, ולתקן הרחובות, ולמודד המקואות, ועושין כל צרכי רבים, ומציינין את הקברות, ויוצאין על הכלאים	ורמינהו:											
כאן - בבכיר, כאן - באפיל.	חד: [רבי אלעזר ורבי יוסי בר חנינא]											
כאן - בזרעים, כאן - בירקות.	וחד: [רבי אלעזר ורבי יוסי בר חנינא]											
לא שנו אלא שאין ניצן ניכר, אבל ניצן ניכר - יוצאין עליהן.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:											
מאי שנו בחולו של מועד דנפקינן?												
משום שכר פעולה, דמזלי גבן.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:											
שמע מינה כי יהיבין להו שכר - מתרומת הלשכה יהיבין להו. דאי סלקא דעתך מדידהו יהיבין להו - מאי נפקא לן מינייהו, כל כמה דבעו ליתן להן	רב זביד ואיתימא רב משרשיא:											
ועד כמה?												
כל סאה שיש בה - רובע זרע ממין אחר - ימעט.	רב שמואל בר יצחק: כאותה ששנינו:											
התקינו שיהו מפקירין כל השדה כולה	והתניא:											
לא קשיא: כאן - קודם תקנה, כאן - לאחר תקנה.												
בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפני בהמתן, והיו בעלי בתים שמחין שתי שמחות: אחת שמנכשין להם שדותיהן, ואחת - שמשליכין לפני בהמתם, התקינו שיהו עוקרין ומשליכין על הדרכים. ועדיין היו שמחין שמחה גדולה שמנכשין שדותיהן, התקינו שיהו מפקירין כל השדה כולה.	דתניא:											
מושכין את המים מאילן לאילן, ובלבד שלא ישקה את כל השדה. זרעים שלא שתו לפני המועד - לא ישקם במועד.	רבי אליעזר בן יעקב:											
מתירין בזה ובזה.	חכמים:											
אם היתה שדה מטוננת - מותר.	רב יהודה:											
כשאמרו אסור להשקותן במועד - לא אמרו אלא בזרעים שלא שתו מלפני המועד, אבל זרעים ששתו לפני המועד - מותר להשקותן במועד. ואם היתה שדה מטוננת - מותר. ואין משקין שדה גריד במועד	תניא נמי הכי: [ת"ק]											
מתירין בזה ובזה.	חכמים:											
שמע מינה, האי תרביצא שרי לתרבוצי בחולא דמועדא. שדה גריד מאי טעמא - דאפלא משוי לה חרפא, הכא נמי - אפלא משוי לה חרפא.	רבינא:											
מרבציין שדה לבן בשביעית, אבל לא במועד.	תנו רבנן:											

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מרבצין בין במועד בין בשביעית	והא תניא:										◊	?
לא קשיא: הא - רבי אליעזר בן יעקב, הא - רבנן.	רב הונא:											◊
מרבצין שדה לבן ערב שביעית כדי שיצאו ירקות בשביעית, ולא עוד אלא שמרבצין שדה לבן בשביעית כדי שיצאו ירקות למוצאי שביעית.	תניא אידך:											◊
צדין את האישות ואת העכברים משדה האילן ומשדה הלבן כדרכו, במועד ובשביעית.	[ת"ק]										♦	■
משדה האילן - כדרכו, ומשדה הלבן - שלא כדרכו.	חכמים:										♦	■
ומקרין את הפירצה במועד, ובשביעית בונה כדרכו.												■
מאי אישות?												^
בריה שאין לה עינים.	רב יהודה:											◊
מאי קרא? (תהלים נ"ח) כמו שבלול תמס יהלך נפל אשת בל חזו שמש.	רבא בר ישמעאל, ואיתמא רב יימר בר שלמיא:											■
צדין את האישות ואת העכברים משדה הלבן ומשדה האילן כדרכו, ומחריבין חורי נמלים	תנו רבנן:											◊
כיצד מחריבין?												^
מביא עפר מחור זה ונותן לתוך חור זה, והן חונקין זה את זה.	רבן שמעון בן גמליאל:											◊
והוא דקאי בתרי עברי נהרא, והוא דליכא גשרא, והוא דליכא גמלא, והוא דליכא מצרא.	רב יימר בר שלמיא משמיה דאביי:											◊
עד כמה												^
פרסה												!
משדה האילן כדרכו ומשדה הלבן שלא כדרכו.	רבי יהודה:											■
כיצד כדרכו - חופר גומא, ותולה בה מצודה. כיצד שלא כדרכו - נועץ שפוד, ומכה בקורדום, ומרדה האדמה מתחתיה.	תנו רבנן:											◊
כשאמרו משדה לבן שלא כדרכו - לא אמרו אלא בשדה לבן הסמוכה לעיר, אבל בשדה לבן הסמוכה לשדה האילן - אפילו כדרכו, שמא יצאו משדה הלבן ויחריבו את האילנות.	תניא, ר"א ב':											◊
ומקרין את הפירצה במועד.												■
כיצד מקרין?												^
בהוצא ודפנא.	רב יוסף:											◊
צר בצרור ואינו טח בטיט.	במתניתא תנא:											◊
לא שנו אלא כותל הגינה, אבל כותל החצר - בונה כדרכו.	רב חסדא:											◊
לימא מסייע ליה:												■
כותל הגוזה לרשות הרבים - סותר ובונה כדרכו מפני הסכנה.	[תוספתא]											◊
התם כדקתני טעמא: מפני הסכנה.												◊
כותל הגוזה לרשות הרבים - סותר ובונה כדרכו מפני הסכנה.	איכא דאמרי, תא שמע:											◊
מפני הסכנה - אין, שלא מפני הסכנה - לא.												◊
לימא תיהוי תיובתיה דרב חסדא												◊
התם - סותר ובונה, הכא - בונה ולא סותר.	אמר לך רב חסדא:											◊
התם נמי ליסתור ולא ליבני												◊

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
O מעשה-story **!** תירוץ-answer **!** ראייה-proof

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם כן מימנע ולא סותר.												!
מתניתין נמי דיקא	רב אשי:											◊
ובשביעית בונה כדרכו.	דקתני:											◊
דהיכא?												^
אילימא דחצר												!
צריכא למימר?												ז
אלא לאו - דגינה, ואף על גב דמיהזי כמאן דעביד נטירותא לפירי שמע מינה.												!
רואין את הנגעים להקל, אבל לא להחמיר.	רבי מאיר:											♦
לא להקל ולא להחמיר.	חכמים:											♦
רואין את הנגעים להקל, אבל לא להחמיר.	תניא, רבי מאיר:											♦
לא להקל ולא להחמיר. שאם אתה נזקק לו להקל - נזקק לו אף להחמיר.	רבי יוסי:											♦
נראין דברי רבי מאיר במוסגר, ודברי רבי יוסי במוחלט.	רבי:											◊
בטהור - כולי עלמא לא פליגי דלא חזו ליה, בהסגר ראשון - דכולי עלמא לא פליגי דחזו ליה, כי פליגי - בהסגר שני.	רבא:											◊
בכהן תליא מילתא, אי טהור - אמר ליה טהור, ואי טמא - שתיק.	מר סבר: [רבי מאיר]											♦
(ויקרא י"ג) לטהרו או לטמאו כתיב.	ומר סבר: [רבי יוסי]											♦
נראין דברי רבי יוסי במוחלט ודברי רבי מאיר במוסגר.	אמר מר, אמר רבי:											◊
והתניא איפכא												ז
תנאי היא אליבא דרבי, מר סבר צוותא דעלמא עדיף ליה, ומר סבר צוותא דאשתו עדיפא ליה.												!
למימרא דמוחלט מותר בתשמיש המטה?												ז
אין												!
(ויקרא י"ד) וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים - שיהא אסור בתשמיש המטה, ואין אהלו אלא אשתו, שנאמר (דברים ה') לך אמר להם שובו לכם לאהליכם.	והתניא:											!
(יחזקאל מ"ד) שבעת ימים יספרו לו - ימי ספירו, ולא ימי חלוטו.	רבי יהודה:											!
שבעה ימי ספירו, קל וחומר לימי חלוטו.	רבי יוסי ברבי יהודה:											!
לימדנו רבינו, יתם לא היה לו לעזויהו אלא בימי חלוטו	ואמר רבי חייא: דנתי לפני רבי:											!
אף אני כך אמרתי.	אמר לו: [רבי]											!
במאי קמיפלגי?												^
גלי רחמנא בימי ספירו, וכל שכן בימי חלוטו.	רבי יוסי ברבי יהודה סבר:											!
מאי דגלי - גלי, ומאי דלא גלי - לא גלי.	ומר סבר: [רבי יהודה]											!
למימרא דבכהן תליא מילתא?												ז
אין												!
(ויקרא י"ג) וביום הראות בו - יש יום שאתה רואה בו, ויש יום שאי אתה רואה בו. מכאן אמרו: חתן שנולד בו נגע - נותנין לו שבעה ימי המשחה, לו ולביתו ולכסותו. וכן ברגל, נותנין לו שבעת ימי הרגל, דברי רבי יהודה.	והתניא: [רבי יהודה]											!

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
O מעשה-story **! תירוץ-answer**
key-מקרא: **proof-ראיה** ■

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אינו צריך, הרי הוא אומר (ויקרא י"ד) וצוה הכהן ופנו את הבית, אם ממתנינים לו לדבר הרשות - כל שכן לדבר מצוה.	רבי:									!	■	◊
מאי בינייהו?										ז		
משמעות דורשין איכא בינייהו.	אביי:									!		◊
דבר הרשות איכא בינייהו.	רבא:									!		◊
ורבי יהודה										ז		
מהתם לא גמרינן, החדוש הוא דהא עצים ואבנים בעלמא לא מטמאו, והכא מטמאו.	[רבי יהודה]									!		◊
אצטריך, דאי כתב רחמנא וביום הראות בו - הוה אמינא: לדבר מצוה - אין, לדבר הרשות - לא. כתב רחמנא וצוה הכהן. ואי כתב רחמנא וצוה הכהן - הוה אמינא: הני - אין, דלאו טומאה דגופיה. אבל טומאה דגופיה - אימא מיחזא חזיא ליה, צריכא.	רבי:									!		◊
יש יום שאתה רואה בו ויש יום שאי אתה רואה בו.	אמר מר:									■		◊
מאי משמע?										ז		
אם כן ליכתוב רחמנא ביום, מאי וביום - שמע מינה: יש יום שאתה רואה בו ויש יום שאי אתה רואה בו.	אביי:									!		◊
כולה קרא יתירא הוא. דאם כן לכתוב רחמנא ובהראות מאי וביום - שמע מינה: יש יום שאתה רואה בו, ויש יום שאי אתה רואה בו.	רבא:									!		◊
ואביי										ז		
ההוא מיבעי ליה: ביום ולא בלילה.	[אביי]									!		◊
ורבא, ביום ולא בלילה מנא ליה?										ז		
נפקא ליה (ויקרא י"ג) מלכל מראה עיני הכהן.	[רבא]									!		◊
ואביי										ז		
ההוא מיבעי ליה למעוטי סומא באחת מעיניו.	[אביי]									!		◊
ורבא נמי מיבעי ליה להכי										ז		
אין, הכי נמי.										!		
ואלא ביום ולא בלילה מנא ליה?										ז		◊
נפקא ליה (ויקרא י"ד) מכנגע נראה לי בבית, לי - ולא לאורי.	[רבא]									!		◊
ואביי										ז		
אי מהתם הוה אמינא: הני מילי - טומאה דלאו דגופיה, אבל טומאה דגופיה - אפילו לאורו נמי, קא משמע לן.	[אביי]									!		◊
מלקט אדם עצמות אביו ואמו, מפני ששמחה היא לו.	ועוד אמר רבי מאיר:										■	◊
אבל הוא לו.	רבי יוסי:										■	◊
לא יעורר אדם על מתו, ולא יספידנו קודם לרגל שלשים יום.											■	
המלקט עצמות אביו ואמו - הרי זה מתאבל עליהם כל היום, ולערב אין מתאבל עליהן.	ורמינהו:										■	◊
אפילו צוררין לו בסדינו.	ואמר רב חסדא:										■	◊
אימא, מפני ששמחת הרגל עליו.	אביי:										■	◊
ולא יערער על מתו.											■	
מאי לא יערער על מתו?											▲	
כד הדר ספדנא במערבא אמרי: יבכון עמיה כל מרירי ליבא.	רב:										!	◊

❖ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
קודם הרגל שלשים יום.												■	<	
מאי שנא שלשים יום?													⚡	
מעשה באדם אחד שכניס מעות לעלות לרגל, ובא ספדן ועמד על פתח ביתו, ונטלתן אשתו ונתנתן לו, ונמנע ולא עלה. באותה שעה אמרו: לא יעורר על מתו, ולא יספידנו קודם לרגל שלשים יום.	רב כהנא אמר רב יהודה אמר רב:											◊	!	◊
לפי שאין המת משתכח מן הלב שלשים יום.	שמואל:											◊	!	◊
מאי בינייהו?													⚡	
איכא בינייהו דקעביד בחנם.													!	◊
אין חופרין כוכין וקברות במועד, אבל מחנכין את הכוכין במועד.													■	מ
ועושין נברכת במועד													■	מ
וארון עם המת בחצר.	[ת"ק]												◊	מ
אוסר, אלא אם כן יש עמו נסרים.	רבי יהודה:												◊	מ
מאי כוכין ומאי קברות?													^	ג
כוכין - בחפירה, וקברות - בבנין.	רב יהודה:												!	◊
אלו הן כוכין ואלו הן קברות, כוכין - בחפירה, וקברות - בבנין.	תניא נמי הכי:												■	מ
אבל מחנכין את הכוכין													■	<
כיצד מחנכין?													^	מ
שאם היה ארוך - מקצרו.	רב יהודה:												!	◊
מאריך בו ומרחיב בו.	במתניתא תנא:												■	◊
ועושין נברכת וכו'													■	<
מאי נברכת?													^	מ
זו בקיע.	רב יהודה:												!	◊
הנברכת והבקיע	והתניא:												⚡	מ
גיהא ובר גיהא.	אביי ואיתימא רב כהנא:												!	מ
וארון עם המת בחצר.													■	<
תניא להא דתנו רבנן:													■	מ
עושין כל צורכי המת: גוזזין לו שערן, ומכבסין לו כסותו, ועושין לו ארון מנסרין המנסרין מערב יום טוב.	[תנו רבנן][ת"ק]												◊	■
אף מביאין עצים, ומנסרין בצניעא בתוך ביתו.	רבן שמעון בן גמליאל:												◊	■
אין נושאין נשים במועד, לא בתולות ולא אלמנות, ולא מייבמין, מפני ששמחה היא לו, אבל מחזיר הוא את גרושתו.													■	מ
ועושה אשה תכשיטה במועד	[ת"ק]												◊	■
לא תסוד, מפני שניווול הוא לה.	רבי יהודה:												◊	■
ההדיוש תופר כדרכו, והאומן מכליב.													■	מ
ומסרגין את המטות	[ת"ק]												◊	■
ממתחין.	רבי יוסי:												◊	■

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ◌ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof
 ■ מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
וכי שמחה היא לו מאי הוי?										◊	ה: ג	
לפי שאין מערבין שמחה בשמחה.	רב יהודה אמר שמואל, וכן אמר רבי אלעזר אמר רבי אושעיא, ואמרי לה אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא:									!	◊	ה:
מפני שמניח שמחת הרגל ועוסק בשמחת אשתו.	רבה בר רב הונא:									!	◊	ה:
הא דרבה בר רב הונא - דרב הוא	אבוי לרב יוסף:								■			ה:
מנין שאין נושאין נשים במועד - שנאמר (דברים ט"ז) ושמחת בחגך, בחגך - ולא באשתך.	דאמר רב דניאל בר קטינא אמר רב:								■	■		ה:
מפני הטורח.	עולא:									!	◊	ה:
מפני ביטול פריה ורביה.	רבי יצחק נפחא									!	◊	ה:
כל אלו שאמרו אסורין לישא במועד מותרין לישא ערב הרגל.	מיתבי:								■	◊		ה:
קשיא לכולהו										◊		ט.
לא קשיא:										!		ט.
למאן דאמר משום שמחה - עיקר שמחה חד יומא הוא.										!	◊	ט.
למאן דאמר משום טירחא - עיקר טירחא חד יומא הוא.										!	◊	ט.
למאן דאמר משום ביטול פריה ורביה - לחד יומא לא משהי איניש נפשיה.										!	◊	ט.
ודאין מערבין שמחה בשמחה מגלן?										^	◊	ט.
דכתיב (מלכים א' ח') ויעש שלמה בעת ההיא את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלבוא חמת עד נחל מצרים לפני ה' אלהינו שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום. ואם איתא דמערבין שמחה בשמחה - איבעי ליה למינטר עד החג, ומיעבד שבעה להכא ולהכא.										!	◊	ט.
ודלמא: מינטר - לא נטרינן, והיכא דאתרמי - עבדינן										◊		ט.
איבעי ליה לשירי פורתא.										!		ט.
שירי בנין בית המקדש לא משירינן										◊		ט.
איבעי ליה לשירי באמה כליא עורב.										!		ט.
אמה כליא עורב צורך בנין הבית הוא										◊		ט.
אלא, מדמייטר קרא' מכדי כתיב ארבעה עשר יום שבעת ימים ושבעת ימים למה לי? שמע מינה: הני לחד, והני לחד.										!	◊	ט.
אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכפורים, והיו דואגים ואומרים: שמא נתחייבו שונאיהן של ישראל כלייה, יצתה בת קול ואמרה להם: כולכם מזומנין לחיי העולם הבא.	רבי פרנך אמר רבי יוחנן:									■	◊	ט.
מאי דרוש?										^		ט.
אמרו: קל וחומר' ומה משכן שאין קדושתו עולם, וקרבן יחיד - דוחה שבת, דאיסור סקילה, מקדש, דקדושתו עולם, וקרבן צבור, ויום הכפורים דענוש כרת - לא כל שכן?										!	◊	ט.
אלא אמאי היו דואגים?										◊		ט.
התם - צורך גבוה, הכא - צורך הדיוט.										!	◊	ט.
הכא נמי, מיעבד - ליעבדו, מיכל לא ניכלו ולא לישתן										◊		ט.
אין שמחה בלא אכילה ושתיה.										!		ט.
ומשכן דדחי שבת מגלן?										^	◊	ט.
אילמא מדכתיב (במדבר ז') ביום הראשון וביום השביעי										!		ט.

מימרא-statement ■
קושיא-challenge †
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

חולקים-disputants ♦
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	י	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
דלמא שביעי לקרבנות		‡										ט
אמר קרא (במדבר ז') ביום עשתי עשר יום, מה יום כולו רצוף - אף עשתי עשר כולן רצופין.	רב נחמן בר יצחק:	!										ט
ודלמא ימים הראויין		‡										ט
כתיב קרא אחרינא: (במדבר ז') ביום שנים עשר יום, מה יום כולו רצוף - אף שנים עשר יום כולן רצופין.		!									◊	ט
ודלמא הכא נמי: ימים הראויין		‡										ט
אם כן, תרי קראי למה לי?		!										ט
ומקדש דדוחה יום הכפורים מנלן?		^									◊	ט
אילימא מדכתיב ארבעה עשר יום		!										ט
ודלמא ימים הראויין?		‡										ט
גמר יום יום מהתם.		!									◊	ט
יצתה בת קול ואמרה להם: כולכם מזומנין לחיי העולם הבא.								■			◊	ט
ומנלן דאחיל להו								^				ט
(מלכים א' ח') ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו. לאהליהם - שהלכו ומצאו נשיות בטהרה, שמחים - שנהגו מזיו השכינה, וטובי לב - שכל אחד ואחד נתעברה אשתו בכך זכר, על כל הטובה - שיצתה בת קול ואמרה להם: כולכם מזומנין לחיי העולם הבא.	דתני תחליפא:	!									◊	ט
לדוד עבדו ולישראל עמו											◊	ט
בשלמא לישראל עמו - דאחיל להו עון יום הכפורים, אלא לדוד עבדו מאי היא?		‡										ט
בשעה שביקש שלמה להכניס ארון למקדש דבקו שערים זה לזה, אמר שלמה עשרים וארבע רגנות ולא נענה. פתח ואמר: (תהלים כ"ד) שאו שערים ראשיכם וגו' ולא נענה. כיון שאמר (דברי הימים ב' ו') ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך - מיד נענה. באותה שעה נהפכו פני שונאי דוד כשולי קדירה וידעו הכל שמחל לו הקדוש ברוך הוא על אותו עון.	רב יהודה אמר רב:	!									◊	ט
רבי יונתן בן עסמי ורבי יהודה בן גרים תנו פרשת נדרים בי רבי שמעון בן יוחי, איפטור מיניה באורתא. לצפרא הדור וקא מפטרי מיניה										o	◊	ט
ולאו איפטרתיו מיני באורתא?	אמר להו: [רבי שמעון בן יוחי]	‡										ט
למדנתו רבינו, תלמיד שנפטר מרבו ולן באותה העיר - צריך ליפטור ממנו פעם אחרת, שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וכתוב (דברי הימים ב' ז') וביום עשרים ושלושה להודש השביעי שלח את העם אלא מכאן לתלמיד הנפטר מרבו ולן באותה העיר - צריך ליפטור ממנו פעם אחרת.	אמרו ליה: [רבי יונתן בן עסמי ורבי יהודה בן גרים]	!									◊	ט
אמר ליה לבריה: בני אדם הללו אנשים של צורה הם, זיל גביהון דליברכוך.		o									◊	ט
אזל, אשכחינהו דקא רמו קראי אהדדי		o										ט
כתיב (משלי ד') פלס מעגל רגלך וכל דרכיך יכנו, וכתוב (משלי ה') ארח חיים פן תפלט		‡	o								◊	ט
לא קשיא: כאן - במצוה שאפשר לעשותה על ידי אחרים, כאן - במצוה שאי אפשר לעשותה על ידי אחרים.		!	o								◊	ט
הדר יתבי וקא מבעי להו:		o										ט:
כתיב (משלי ג') יקרה היא מפנינים וכל חפציך לא ישוּוּ בה, הא חפצי שמים - ישוּוּ בה, וכתוב (משלי ח') וכל חפצים לא ישוּוּ בה - דאפילו חפצי שמים לא ישוּוּ בה		‡	o								◊	ט:
כאן במצוה שאפשר לעשותה על ידי אחרים, כאן - במצוה שאי אפשר לעשותה על ידי אחרים.		!	o								◊	ט:
מאי בעית הכא?	אמרו ליה: [רבי יונתן בן עסמי ורבי יהודה בן גרים]	o										ט:

מימרא-statement ■
קושיא-challenge †
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

חולקים-disputants ♦
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ה	ז	ו	ד	ה	ב	ג	א
אמר להו: דאמר לי אבא: זיל גבייהו דליברכוך.		○									ט:
יהא רעוא דתורע ולא תחצד, תעייל ולא תיפוק, תיפוק ולא תעייל, ליהרוב ביתך וליתוב אושפיך, לבלבל פתורך, ולא תחזי שתא חדתא.	אמרו ליה: [רבי יונתן בן עסמי ורבי יהודה בן גרים]	■	○								ט:
כי אתא לגבי אבוה, אמר ליה: לא מבעיא דברוכי לא בירכן - אבל צעורי צעורן.		○									ט:
אמר ליה: מאי אמרו לך? הכי והכי אמרו לי.		○									ט:
הנך כולהו ברכתא נינהו	אמר ליה: [רבי שמעון בן יוחי]	○									ט:
תורע ולא תחצד - תוליד בנים ולא ימותו.		■	○								ט:
תעייל ולא תיפוק - תעייל כלתא ולא לימותו בנך דליפקון.		■	○								ט:
תיפוק ולא תעייל - תוליד בנתא ולא ימותו גוברייהו וליהדרו לותיך.		■	○								ט:
ליהרוב ביתך וליתוב אושפיך - דהאי עלמא אושפיך וההיא עלמא ביתא, דכתיב (תהלים מ"ט) קרבם בתימו לעולם אל תקרי קרבם אלא קברם.		■	○								ט:
לבלבל פתורך - בכני ובנתא		■	○								ט:
ולא תחזי שתא חדתא - דלא תמות אתך ולא תנסב אינתתא אחריתי.		■	○								ט:
רבי שמעון בן חלפתא אפטר מיניה דרב, אמר ליה לבריה: זיל לגביה דליברכוך.				○							ט:
יהא רעוא דלא תבייש ולא תתבייש.	אמר ליה: [רב]		■	○							ט:
אתא גבי אבוה. אמר ליה: מאי אמר לך? - אמר ליה: מילין בעלמא הוא דאמר לי.				○							ט:
ברכך ברכתא דברוך קודשא בריך הוא לישראל ותנא בה, דכתיב (יואל ב') ואכלתם אכול ושבוע והללתם וגו' ולא יבשו עמי וידעתם כי בקרב ישראל אני וגו' ולא יבשו עמי לעולם.	אמר ליה: [רבי שמעון בן חלפתא]		■	○							ט:
ועושה אשה תכשיטיה.										■	ט:
אלו הן תכשיטי נשים: כוחלת, ופוקסת, ומעבירה שרק על פניה	תנו רבנן:									■	ט:
מעברת סרק על פניה של מטה.	ואיכא דאמרי:									■	ט:
דביתהו דרב חסדא מקשטא באנפי כלתא.							○				ט:
לא שנו אלא ילדה, אבל זקנה - לא.	יתיב רב הונא בר חיננא קמיה דרב חסדא, ויתיב וקאמר:									■	ט:
האלהים אפילו אמך, ואפילו אימא דאימך, ואפילו עומדת על קברה. דאמרי אינשי: בת שיתין כבת שית, לקל טבלא רהטא.	אמר ליה: [רב חסדא]									■	ט:
לא תסוד.	רבי יהודה:									■	ט:
אשה לא תסוד, מפני שניווול הוא לה.	תניא, רבי יהודה:									■	ט:
בסיד שיכולה לקפלו במועד שטופלתו במועד, שאף על פי שמצירה היא עכשיו - שמחה היא לאחר זמן.	ומודה רבי יהודה:									■	ט:
ומי אית ליה לרבי יהודה האי סברא?										‡	ט:
נפרעין מהן מפני שמצר.	והתנן, רבי יהודה:									‡	ט:
אף על פי שמצר עכשיו - שמח הוא לאחר זמן	אמרו לו:									‡	ט:
הנח להלכות מועד, דכולהו מצר עכשיו ושמח לאחר זמן נינהו.	רב נחמן בר יצחק:									!	ט:
נכרי לענין פרעון לעולם מצר.	רבינא:									!	ט:
בנות ישראל שהגיעו לפירקן ולא הגיעו לשנים, עניות - טופלות אותן בסיד, עשירות - טופלות אותן בסולת, בנות מלכים - בשמן המור, שנאמר (אסתר ב') ששה חדשים בשמן המר.	רב יהודה:									■	ט:

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי שמן המור?												ט:
סטכת.	רב הונא בר חייא:								!		◊	ט:
שמן זית שלא הביא שלישי.	רב ירמיה בר אמי:								!		◊	ט:
אנפיקינון - שמן זית שלא הביא שלישי.	תניא, רבי יהודה								■			ט:
ולמה סכין אותו											^	ט:
שמשיר את השער ומעדן את הבשר.									!		◊	ט:
רב ביבי הוה ליה ברתא, טפלה אבר אבר, שקל בה ארבע מאה זוזי. הוה ההוא נכרי בשבבותיה דהוה ליה ברתא, טפלה בחד זמנא - ומתה. אמר: קטלא ביבי לברתי.									○		◊	ט:
רב ביבי דשתי שיכרא - בעיין בנתייה טפלא, אנו דלא שתינן שיכרא - לא בעיין בנתין טפלא.	רב נחמן:										◊	ט:
ההדיוט תופר כדרכו.											■	י:
היכי דמי הדיוט?											^	י:
כל שאינו יכול להוציא מלא מחט בבת אחת.	דבי רבי ינאי:								!		◊	י:
כל שאינו יכול לכיין אימרא בחפת חלוקו.	רבי יוסי בר חנינא:								!		◊	י:
והאומן מכליב											■	י:
מאי מכליב?											^	י:
מפסיע	רבי יוחנן:								!		◊	י:
שיני כלבתא.	רבה בר שמואל:								!		◊	י:
מסרגין את המשות											■	י:
מאי מסרגין ומאי ממתחין?											^	י:
פליגי בה רבי חייא בר אבא ורב אסי, ותרוייהו משמיה דחזקיה ורבי יוחנן	כי אתא רב דימי אמר:								!		◊	י:
מסרגין - שתי וערב, וממתחין - שתי בלא ערב.	חד: [רבי חייא בר אבא/ רב אסי]								!	◆	◊	י:
מסרגין שתי בלא ערב, וממתחין - שאם היה רפוי ממתחו.	וחד: [רבי חייא בר אבא/ רב אסי]								!	◆	◊	י:
איני?									?			י:
ושוין שאין מפשילין חבלים לכתחלה.	והא תני רב תחליפא בר שאול:								?	■	◊	י:
בשלמא למאן דאמר מסרגין שתי וערב, וממתחין שתי בלא ערב - היינו דקתני רב תחליפא בר שאול: ושוין שאין מפשילין חבלים לכתחלה. אלא למאן דאמר: מסרגין - שתי בלא ערב, וממתחין - שאם היה רפוי היה ממתחו. השתא שתי וערב אמרת לא, חבלים לכתחלה מיבעיא קשיא.									?			י:
מי איכא למאן דאמר מסרגין שתי בלא ערב?	רב נחמן בר יצחק לרבי חייא בר אבין:								?		◊	י:
המטה - משיסרוג בה שלשה בתים	והתנן, רבי מאיר:								?	■	◊	י:
במסרגין - כולי עלמא לא פליגי דשתי וערב. אלא כי פליגי - בממתחין	אלא, כי אתא רבין אמר:								!		◊	י:
ממתחין שתי בלא ערב	מר סבר:								!	◆	◊	י:
שאם היה רפוי - ממתחו.	ומר סבר:								!	◆	◊	י:
מסרגין את המטה ואין צריך לומר שממתחין, דברי רבי מאיר.	מיתיבי: [רבי מאיר]								?	◆	◊	י:
ממתחין, אבל לא מסרגין.	רבי יוסי:								?	◆	◊	י:

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◊ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment**
מעשה-story O

◊ **קושיא-challenge** †
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראיה-proof**

מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אין ממתחין כל עיקר.	יש אומרים:								◊	■	†	
בשלמא למאן דאמר ממתחין שתי בלא ערב - היינו דאתו יש אומרים לאיפולוגי. אלא למאן דאמר שאם היה רפוי ממתחו, ליש אומרים ממתחו נמי לא?												
אין, כיון דאפשר לממלייה במאני - לא טרחינן.												
מעמידין תנור וכירים וריחים במועד.	[ת"ק]											
אין מכבשין את הריחים בתחילה.	רבי יהודה:											
מאי מכבשין?												
מנקר ריחיא	רב יהודה:											
בת עינא.	רב יהואל:											
מעמידין תנור וכירים במועד, ובלבד שלא יגמור מלאכתו, דברי רבי אליעזר.	מיתיבי: [רבי אליעזר]											
אף יגמור.	חכמים:											
מעמידין את החדשה, ומכבשין את הישנה.	רבי יהודה אומר משמו:											
אין מכבשין כל עיקר.	יש אומרים:											
בשלמא למאן דאמר מכבשין מנקר ריחיא - היינו דמשכחת לה בישנה. אלא למאן דאמר בת עינא - ישנה, בת עינא למה לה?												
כגון דקא בעי לארווחי טפי פורתא.												
רב הונא שמעיה להווא גברא דקא מנקר ריחיא בחולא דמועדא, אמר: מאן האי? איתחיל גופיה דקא מחיל חולא דמועדא.												
כיש אומרים.	סבר לה: [רב הונא]											
נוקרין ריחים במועד.	דרש רב חמא:											
אפילו סוס שרוכב עליו וחמור שרוכב עליו מותר ליטול צפרנים בחולו של מועד. אבל חמרא דריחיא - לא.	משום רבינו אמר:											
רב יהודה שרי למישקל טופריה לחמרא דריחיא, ולאוקומי ריחיא, ולמובני ריחיא, ולמובני אמת ריחיא, ולמובני אוריא.	[רב יהודה]											
רבא שרא לסרוקי סוסיא, ולמובני אקרפיטא, ולמובני איצטבא.	[רבא]											
רב שרא למישקל דמא לבהמה בחולא דמועדא.	[רב]											
תניא דמסייע לך:	אמר ליה אביי:											
מקוין דם לבהמה, ואין מונעין רפואה לבהמה בחולו של מועד.	[תניא]											
רבא שרא לכסכסוי קירמי. מאי טעמא - מעשה הדיוט הוא.	[רבא]											
קיסורי בירי - אסיר, מאי טעמא - מעשה אומן הוא.	רב יצחק בר אמי אמר רב חסדא:											
מאן דמתקיל ארעא, אדעתא דבי דרי - שרי, אדעתא דארעא - אסיר. היכי דמי? מוליא במוליא ונצא בנצא - אדעתא דבי דרי, שקל מוליא ושדא בנצא - אדעתא דארעא.	רבא:											
האי מאן דזכי זכי אדעתא דציבי - שרי, אדעתא דארעא - אסיר. היכי דמי? שקיל רברבי ושביק זוטרי - אדעתא דציבי, שקל רברבי וזוטרי - אדעתא דארעא.	ואמר רבא:											
האי מאן דפתח מיא לארעיה, אדעתא דכוורי - שרי, אדעתא דארעא - אסיר. היכי דמי? פתח תרי בבי, חד מעילאי וחד מתתאי - אדעתא דכוורי, פתח חד בבא - אדעתא דארעא.	ואמר רבא:											
האי מאן דפשח דיקלא אדעתא דחיותא - שרי, אדעתא דדיקלא - אסיר. היכי דמי? שקיל כוליה מחד גיסא - אדעתא דחיותא, מהאי גיסא ומהאי גיסא - אדעתא דדיקלא, ואסיר.	ואמר רבא:											

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **תירוץ-answer** ^ **שאלה-question** ▢ **קושיא-challenge** ▢
ראיה-proof !

מקרא-key:

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הני תמרי תחלני, מיגזרינהו - שרי, מייצינהו - אסיר.	ואמר רבא:								♦	■	◊	י
כיון דמתלעי - כפרקמטיא האבד דמי, ושרי.	רב פפא:								♦	■	◊	י
פרקמטיא כל שהוא אסור.	ואמר רבא:									■	◊	י
ובדבר האבד - מותר.	רבי יוסי בר אבין:									■	◊	י
רבינא הוה ליה ההוא עיסקא דהוה מזדבן בשיתא אלפי, שהייה לזבוניה בתר חולא דמועדא וזבניה בתריסר אלפי.	[רבינא]								○		◊	י
רבינא הוה מסיק זווי בבני אקרא דשנואתא, אתא לקמיה דרב אשי									○		◊	י
מהו למיזל האינדנא עלייהו?	אמר ליה: [רבינא]								^			י
כיון דהאינדנא הוא דמשכחת להו, ביומי אחרני לא משכחת להו - כפרקמטיא האבד דמי, ושרי.	אמר ליה: [רב אשי]								!		◊	י
תניא נמי גבי עבודה זרה כי האי גוונא: הולכין ליריד של נכרים, ולוקחים בהמה עבדים ושפחות בתים שדות וכרמים. וכותב ומעלה בערכאות שלהן, מפני שהוא כמציל מידן.	[תניא]									■	◊	י
רב שרא לחייא בר אשי למיגדל אוהרי בחולא דמועדא. מאי טעמא - מעשה הדיוט הוא, אבל איולי - אסור, מאי טעמא - מעשה אומן הוא.	[רב]										■	י.א.
רב יהודה שרא לאמי תנורא למיגדל תנורי, ולרבה בר עשבי למיגדל מהולתא.	[רב יהודה]										■	י.א.
איני?											⚡	י.א.
ושוין שאין גודלין תנור לכתחילה	והא תני רבה בר שמואל:										■	י.א.
לא קשיא: כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים.											!	י.א.
עושין מעקה לגג ולמרפסת מעשה הדיוט, אבל לא מעשה אומן.											■	י.א.
שפין את הסדקין ומעגילין אותן במעגילה ביד וברגל, אבל לא במחלצים.											■	י.א.
הציר והצינור והקורה והמנעול והמפתח שנשברו - מתקנן במועד, ובלבד שלא יתכוין לעשות מלאכתו במועד.											■	י.א.
וכל כבשין שהוא - יכול לאכול מהן במועד - כושבן.											■	י.א.
היכי דמי מעשה הדיוט?											^	י.א.
בהוצא ודפנא.	רב יוסף:										!	י.א.
צר בצרור ואינו טח בטיט.	במתניתא תנא:										■	י.א.
שפין את הסדקין ומעגילין אותן במעגילה.											■	י.א.
השתא במעגילה אמרת שרי, ביד וברגל מיבעיא?											⚡	י.א.
הכי קאמר: שפין את הסדקין ומעגילין אותן כעין מעגילה ביד וברגל, אבל לא במחלצים.											!	י.א.
הציר והצינור והקורה והמנעול והמפתח שנשברו מתקנן במועד											■	י.א.
עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים כו'.	ורמיניה:										⚡	י.א.
עד ימיו - אין, מכאן ואילך - לא											⚡	י.א.
לא קשיא: כאן - בדנפחי. כאן - בדנגרי.											!	י.א.
יאמרו קלא רבה - אסיר, קלא זוטא - שרי?	מתקיף לה רב חסדא:										⚡	י.א.
לא קשיא: הא - במגלי, הא - בחציני.	אלא אמר רב חסדא:										!	י.א.
כאן - קודם גזירה, כאן - לאחר גזירה.	רב פפא:										!	י.א.
הא - רבי יהודה, הא - רבי יוסי.	רב אשי:										!	י.א.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פיסקה קודמת- O מעשה-story	statement-מימרא ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
key-מקרא:	

מועד קטן-משקין בית השלחין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד - דלא כרבי יוסי.	דאמר רבי יצחק בר אבדימי:											!	◇	יא.
כמאן מדלינן האידינא קביותא דדשא בחולא דמועדא, כמאן - כרבי יוסי.	רבינא:													יא.
כבשין שהוא יכול לאכול במועד - כובשן.														יא.
בדיתא לבאי כוורי. אזיל כולי עלמא צוד, אייתו כוורא.													○ ◇	יא.
שרא להו רבא למימלח מינייהו.	[רבא]												◇	יא.
כבשין שהוא יכול לאכול מהן במועד - כובשן	אמר ליה אביי: והא תנן:											!	◇	יא.
כיון דמעיקרא אדעתא דאכילה אייתנהו, ואי שביק להו פסדי - כפרקמטיא האבד דמי, ושרי.	אמר ליה: [רבא]												◇	יא.
שרי להו רבא מיצד, מיזל, אייתויי, ומימלח.	איכא דאמרי: [רבא]												◇	יא.
והא אנן כבשין שהוא יכול לאכול מהן כובשן תנן	אמר ליה אביי:												◇	יא.
הני נמי מיתאכלי אגב איצצא.	אמר ליה: [רבא]												◇	יא.
כי הא דשמואל עבדו ליה שיתין איצצי, ואכל.	[שמואל]												○	יא.
רבא איקלע לבי ריש גלותא, עבדי ליה שיתין איצצי ואכל.	[רבא]												○	יא.
רב איקלע לבי רב שפיר, אייתו לקמיהו ההוא כוורא, תילתא בישולא, תילתא מילחא, ותילתא טוויא.	[רב]												○	יא.
אמר לי אדא ציידא, כוורא סמוך למיסרחיה מעלי.	רב:												◇	יא.
אמר לי אדא ציידא: כוורא, טוויא באחוח, אסוקיה באבוה, מיכלי בבריה, אשתי עליה אבוה.	ואמר רב:												◇	יא.
אמר לי אדא ציידא: כוורא תחלי וחלבא ליטעון גופא ולא ליטעון פוריא.	ואמר רב:												◇	יא.
אמר לי אדא ציידא: כוורא, תחלי, וחלבא - מיא ולא שיכרא, שיכרא ולא חמרא.	ואמר רב:												◇	יא.
הדרן עלך משקין בית השלחין.													◇	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-מי שהפך	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
מימרא	[רבי יהודה]											מ
זולף וגומר וגף כדרכו.	רבי יוסי:											יא
פתח בבל וסיים במועד	רבי ישא בריה דרב אידי:											ג
זאת אומרת דברים המותרין במועד - אסורים בימי אבלו.	רב אשי:											יא
לא מיבעיא קאמר: לא מיבעיא בימי אבלו דמדרבנן הוא, ושרי, אלא אפילו במועד, דאיסור מלאכה מדאורייתא, במקום פסידא - שרו רבנן.	רבי יהודה:											יא
תניא כוותיה דרב ישא בריה דרב אידי:	[תניא][רבנן]											יא
אלו דברים העושין לאבל בימי אבלו: זיתיו הפוכין - טוענין לו, וכדו לגוף, ופשתנו להעלות מן המשרה. וצמרו להעלות מן היורה, ומרביצים שדו משתניע עונת המים שלו.	רב ארו לר: [רבנן]											יא
אף זורעין לו שדה ניר, ושדה העומדת לפשתן.	רבן שמעון בן גמליאל:											יא
אם לא תזרע בככר - תזרע באפל, אם לא תזרע פשתן - תזרע ממין אחר.	יתר על כן אמר רבן שמעון בן גמליאל:											יא
זיתיו הפוכין ואין שם אומן אלא הוא, כדו לגוף ואין שם אומן אלא הוא, פשתנו להעלות מן המשרה, וצמרו להעלות מן היורה ואין שם אומן אלא הוא - הרי זה יעשה בצינעא.	האריסין וההכירין והקבלנין - הרי אלו יעשו אחרים בשבילן.											יא
אם היה אומן לרבים, וספר ובלן לרבים, והגיע עת הרגל ואין שם אומן אלא הוא - הרי זה יעשה.	החמרין הגמלין והספנין - הרי אלו לא יעשו. ואם היו מוחכרין או מושכרין אצל אחרים - הרי אלו יעשו.											יא
האריסין וההכירין והקבלנין - הרי אלו יעשו אחרים בשבילן.	שכיר יום, אפילו בעיר אחרת - לא יעשה.											יא
החמרין הגמלין והספנין - הרי אלו לא יעשו. ואם היו מוחכרין או מושכרין אצל אחרים - הרי אלו יעשו.	היתה מלאכת אחרים בידו, אף על פי שבקיבולת - לא יעשה.											יא
שכיר יום, אפילו בעיר אחרת - לא יעשה.	אף על פי שבקיבולת, ולא מיבעיא שאינה קיבולת? אדרבה, קיבולת כדידיה דמי?											יא
היתה מלאכת אחרים בידו, אף על פי שבקיבולת - לא יעשה.	אלא, אימא: בין קיבולת בין שאינה קיבולת לא יעשה.											יא
היתה מלאכת אחרים בידו, אף על פי שבקיבולת - לא יעשה.	היתה מלאכתו ביד אחרים, בביתו - לא יעשו, בבית אחר - יעשו.											יא
אף על פי שבקיבולת, ולא מיבעיא שאינה קיבולת? אדרבה, קיבולת כדידיה דמי?	מירין בריה דרבין ומר בריה דרב אחא בריה דרבא הוה להו ההוא גמלא דתורא בהדי הדדי, איתרעא ביה מילתא במר בריה דרב אחא בריה דרבא, ופסקיה לגמליה.											יא
מירין בריה דרבין ומר בריה דרב אחא בריה דרבא הוה להו ההוא גמלא דתורא בהדי הדדי, איתרעא ביה מילתא במר בריה דרב אחא בריה דרבא, ופסקיה לגמליה.	רב אשי:											יא
גברא רבה כמר בריה דרב אחא עביד הכי? נהי דלפסידא דידיה לא חייש, אדאחרים לא חייש?	והא תניא:											יא
אם היו מושכרין או מוחכרין אצל אחרים - הרי אלו יעשו	הוא סבר: [מר בריה דרב אחא]											יא
אדם חשוב שאני.	שמואל:											יא
אדם חשוב שאני.	רב פפא:											יא
מקבלי קיבולת, בתוך התחום אסור, חוץ לתחום - מותר.	רב משרשיא:											יא
ואפילו חוץ לתחום לא אמרן אלא דליכא מתא דמקרבא להתם, אבל איכא מתא דמקרבא להתם - אסור.	[מר זוטרא בריה דרב נחמן]											יא
וכי ליכא מתא דמקרבא להתם נמי, לא אמרן אלא בשבתות ובימים טובים, דלא שכיחי אינשי דאזלי להתם. אבל בחולו של מועד, דשכיחי אינשי דאזלי ואתו להתם - אסור.	איקלע רב ספרא ורב הונא בר חיננא, ולא עלו לגביה											יא
מר זוטרא בריה דרב נחמן בנו ליה אפדנא מקבלי קיבולת חוץ לתחום.	ואיכא דאמרי:											יא
מז זוטרא בריה דרב נחמן בנו ליה אפדנא מקבלי קיבולת חוץ לתחום.	והאמר שמואל:											יא
איקלע רב ספרא ורב הונא בר חיננא, ולא עלו לגביה	אדם חשוב שאני.											יא
הוא נמי לא על בגויה.												יא
מקבלי קיבולת, בתוך התחום - אסור, חוץ לתחום - מותר												יא
אדם חשוב שאני.												יא

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

מועד קטן-מי שהפך		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
סיועי סייע בתיבנא בהדייהו	ואיכא דאמרי:										◊
רב חמא שרא להו לאבונגרי דבי ריש גלותא למיעבד להו עבידתא בחולא דמועדא. אמר: כיון דאגר לא קא שקלי - שרשווי הוא דקא משרשו ליה. ולית לן בה.	[רב חמא]									■	
מקבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד, ובמועד - אסור. כללו של דבר: כל שהוא עושה - אומר לנכרי ועושה, וכל שאינו עושה - אינו אומר לנכרי ועושה.	תנו רבנן:										◊
מקבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד, ובלבד שלא ימדוד ושלא ישקול ושלא ימנה כדרך שהוא עושה בחול.	תניא אידך:										◊
אין מרביעין בהמה בחולו של מועד, כיוצא בו אין מרביעין בבכור, ולא בפסולי המוקדשין.	תנו רבנן:										◊
אין מרביעין בהמה בחולו של מועד	תניא אידך: [ת"ק]									♦	◊
חמורה שתבעה - מרביעין עליה זכר בשביל שלא תצטנן, ושאר כל בהמות מכניסין אותן לבקרות.	רבי יהודה:									♦	◊
אין מדיירין לא בשבתות, ולא בימים טובים. ולא בחולו של מועד. ואם באו מאליהן - מותר. ואין מסייעין אותן, ואין מוסרין להם שומר לנער את צאנם.	תנו רבנן: [ת"ק]									♦	◊
היה שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע - מסייעין אותן, ומוסרין להם שומר לנער את צאנם.											◊
בשבת - בטובה, ביום טוב - במזונות, במועד - בשכר.	רבי:									♦	◊
הלכתא כרבי.	רב יוסף:										◊
וכן מי שהיה יינו בתוך הבור ואירעו אבל או אונס, או שהטעוהו - זולף וגומר וגף כדרכו, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]										■
עושה לו לימודים בשביל שלא יחמיץ.	רבי יהודה:										■
וצריכא, דאי אשמעינן קמייתא - בההיא קאמר רבי יוסי, משום דמישחא נפיש פסידיה. אבל חמרא דלא נפיש פסידיה - אימא מודי ליה לרבי יהודה. ואי אשמעינן בתרייתא - בההיא קאמר רבי יהודה, אבל בהך אימא - מודה לרבי יוסי, צריכא.											◊
מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד - דלא כרבי יוסי.	רב יצחק בר אבא:										◊
הלכה כרבי יוסי.	רב יוסף:										◊
מהו למישע חביתא דשיכרא בחולא דמועדא?	בעו מיניה מרב נחמן בר יצחק:									^	
הלכה כרבי יוסי.	אמר להו: [רב נחמן בר יצחק] סיני אמר:									!	
אימור דאמר רבי יוסי בחמרא, בשיכרא מי אמר?										⚡	
חמרא טעמא מאי - משום דנפיש פסידיה, שיכרא נמי אית בה פסידא.	[רב נחמן בר יצחק]									!	
אמרה לי אם: בר שית סאוי ושייע - מבר תמני ולא שייע.	דאמר אביי:									■	!
הלכות מועד כהלכות כותים בהלכה.	רב חמא בר גוריא אמר רב:										◊
למאי הלכתא?											⚡
לומר שהן עקורות, ואין למידות זו מזו.	רב דניאל בר קטינא:										!
זופתין כותא, ואין זופתין חביתא.	דאמר שמואל:									♦	!
זופתין חביתא ואין זופתין כותא.	רב דימי מנהרדעא:									♦	!
מר חייש לפסידא, ומר חייש לטירחא.											◊
נקטינן, הלכות מועד כהלכות שבת' יש מהן פטור אבל אסור, ויש מהן מותר לכתחלה.	אביי:										◊
רב הונא חצדו ליה חצדא במועדא.	[רב הונא]										◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מועד קטן-מי שהפך	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	איתיביה רבה בר רב הונא לרב הונא:								ז	◊		יא
טוחנין קמה במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור. דבר שאבוד במועד - מותר לעשותו במועד, דבר שאינו אבוד במועד - אסור. במה דברים אמורים - בתלושין מן הקרקע, אבל מחובר לקרקע - אפילו כולו אבוד אסור. ואם אין לו מה יאכל - קוצר, ומעמר, ודש, וזורה, ובורר, וטוחן, ובלבד שלא ידוש בפרות.	אמר ליה: [רב הונא]								!	◊		יא
יחידה היא, ולא סבירא לן כוותיה.	דתניא, כלל אמר רבן שמעון בן גמליאל משום רבי יוסי:								!			יא
דבר התלוש מן הקרקע, אפילו מקצתו אבוד - מותר. והמחובר לקרקע - אפילו כולו אבוד אסור.	ואי רבי יוסי - ידוש נמי בפרות								ז	◊		יא
ואי רבי יוסי - ידוש נמי בפרות	הא אמר רב יצחק בר אבא:								ז			יא
מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד - דלא כרבי יוסי?	אמר לך: [רב הונא]								!	◊		יא
הכא נמי, כיון דכל יומא לאו בפרות דיישי - האידינא נמי לאו שינוי הוא.	תנו רבנן:										ז	יא
טוחנין במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור. ואם טחן והותיר - הרי זה מותר. קוצצין עצים במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור, ואם קצץ והותיר - הרי זה מותר. מטילין שכר במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור, ואם הטיל והותיר - הרי זה מותר. ובלבד שלא יערים.	ורמינהו:								ז	◊		יא
מטילין שכר במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור. אחד שכר תמרים, ואחד שכר שעורים. ואף על פי שיש לו ישן - מערים ושותה מן החדש	תנאי היא								!			יא
אין מערימין בכך	דתניא: [ת"ק]								!	◊		יא
מערימין.	רבי יוסי בר יהודה:								!	◊		יא
רב חצדו ליה חצדא בחולא דמועדא	[רב]										◊	יא
שמע שמואל איקפד.	[שמואל]										■	יא
לימא שמואל כיחידאה סבירא ליה?									ז			יא
לא, חצדא דחטי הוה, דלא הוה פסיד.									!	◊		יא
ורב מאי טעמא עביד הכי?									ז			יא
אין לו מה יאכל הוה. - ושמואל - לא סיימוה קמיה.									!	◊		יא
אי נמי: אדם חשוב שאני.									!	◊		יא
רבי יהודה נשיאה נפק בחומרתא דמדושא, ואשתי מיא דאחים קפילא ארמאה.	[רבי יהודה נשיאה]										◊	יא
שמע רבי אמי איקפד.	[רבי אמי]										■	יא
מאי טעמא איקפד?	רב יוסף:								^			יא
אי משום חומרתא דמדושא									!			יא
השירין הנזמים והטבעות - הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר.	הא תניא:								ז			יא
אי משום דאישתי מיא דאחים קפילא ארמאה									!			יא
כל שנאכל כמות שהוא חי - אין בו משום בישולי נכרים	הא אמר שמואל בר יצחק אמר רב:								ז			יא
אדם חשוב שאני.									!	◊		יא
קוצץ אדם דקל במועד, אף על פי שאינו צריך אלא לנסורת שלו.	רב חננאל אמר רב:										■	יא
לייט עלה אביי.											■	יא
רב אשי הוה ליה אבא בשלנייא, אזל למיקצייא בחולא דמועדא.	[רב אשי]										◊	יא

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מועד קטן-מי שהפך	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מימרא	רב שילא משלנייא לרב אשי:									¿		יא:			
	לא שמיע לי, כלומר: לא סבירא לי.									!		יא:			
	אישתמיט נרגא, בעי למיפסקיה לשקיה. שבקיה, והדר אתא.									o	◊	יא:			
	רב יהודה שרא למיעקר כיתנא, ולמיקטל כשותא, ולמיעקר שומשמי.										■ ◊	יא:			
	בשלמא כיתנא - חזי לחפיפה, כשותא - חזי לשיכרא, אלא שומשמי למאי חזי?										¿ ◊	יא:			
	חזי לגזוי דאית בהו.										!	◊	יא:		
	רבי ינאי הוה ליה ההוא פרדיסא דמטא זמניה בחולא דמועדא, קטפיה. לשנה שהיוה כולי עלמא לפרדיסייהו לחולא דמועדא. אפקריה רבי ינאי לפרדיסיה ההוא שתא.											o ◊	יא:		
	מכניס אדם פירותיו מפני הגנבים, ושולה פשתנו מן המשרה בשביל שלא תאבד, ובלבד שלא יכוין את מלאכתו במועד.											■ ◊	יא:		
	וכולן, אם כווננו מלאכתן במועד - יאבדו.											■ ◊	יא:		
	ובלבד שיכניסם בצנעא לתוך ביתו.											■ ◊	יא:		
	רב יוסף הוה ליה כשורי, עיילינהו ביממא.											o ◊	יא:		
	ובלבד שיכניסם בצנעא בתוך ביתן											■ ¿	יא:		
	צנעא דהני - יממא הוא, כיון דבליילא בעו גברא יתירי, ובעו מדבורי דנורא - אוושא מילתא.											!	◊	יא:	
	ושולה פשתנו מן המשרה כו'												■ ◊	יא:	
	כוון מלאכתו במועד ומת, מהו שיקנסו בניו אחריו? אם תימצי לומר צרם און בכור קנסו בנו אחריו - משום דאיסורא דאורייתא. ואם תמצי לומר: מכר עבדו לנכרי ומת קנסו בנו אחריו - משום דכל יומא מפקע ליה ממצות, הכא מאי? גברא קניס רבנן - והא ליתיה, או דלמא: ממונא קניס רבנן, והא איתיה?												^ ◊	יא:	
	שדה שנתקוצה בשביעית - תורע למוצאי שביעית, נטיבה או נדיירה - לא תורע למוצאי שביעית.												■ !	◊	יא:
	נקטינן, הטיבה ומת - בנו זורעה.												■ !	◊	יא:
	אלמא: - לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן. הכא נמי: לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן.												!	◊	יא:
	נקטינן, טימא טהרותיו ומת - לא קנסו בניו אחריו. מאי טעמא - היזק שאינו ניכר לא שמיה היזק. לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן.													■ ◊	יא: